Р Е Ш Е Н И Е
№ 42017

гр. София, 28.10.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Трето отделение 67 състав,** в публично заседание на 20.10.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Лилия Йорданова

при участието на секретаря Мая Георгиева, като разгледа дело номер **5436** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 от Данъчно-осигурителен процесуален кодекс (ДОПК), във връзка с чл. 4 от Закона за местните данъци и такси. (ЗМДТ)

Образувано е по жалба на Ю. В. Н., ЕГН [ЕГН] със съдебен адрес [населено място], [улица], ет. 2 срещу АУЗД № 3597 – 2021 – 1 / 23.12.2021 г. по чл. 107, ал. 3 от ДОПК, потвърден с Решение № СФД25-РД28-444 / 01.12.2025 г.

С оспорения АУЗД са установени задължения в тежест на жалбоподателя Ю. В. Н. за данък върху превозните средства за лек автомобил с рег. [рег.номер на МПС] , марка М., модел П., партиден номер 7224Т172837, за периода от 2016г до 2020 г., в размер общо на 812,09 лева (главница в размер на 621,86 лева и лихва в размер на 190,23 лева).

С жалбата се иска отмяна на АУЗД като незаконосъобразен. Излагат се доводи и аргументи, че вземанията са погасени по давност. В хода на съдебното производство доводите се поддържат от адв. Н.. Допълнително се аргументира, че за годината на придобиване на автомобила данъкът е платен от продавача (предишен собственик). Претендира разноски по списък.

Ответникът – директорът на дирекция „Общински приходи“ при Столична община, чрез юрисконсулт В., прави искане за отхвърляне на жалбата като неоснователна. Относно възражението, че част от данъка е платен от продавача посочва, че няма такива доказателства по делото. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Административният съд, след като обсъди и прецени наведените в жалбата доводи, становищата на страните, събраните по делото доказателства, и извърши проверка за законосъобразност на оспорения административен акт, приема за установено от фактическа страна следното:

Жалбоподателят Ю. В. Н. е собственик на лек автомобил с рег. [рег.номер на МПС] , марка М.,

модел П., година на производство 1996 г., рама № JMB0RV460VJ000186, мощност 92. 00 kW.
Автомобилът е деклариран пред данъчната служба на общината с декларация № [ЕГН]/11.06.2016 г.
С АУЗД № 3597 – 2021 – 1 / 23.12.2021 г. по чл. 107, ал. 3 от ДОПК е установено, че спрямо Ю. В. Н. съществува общинско публично вземане, а именно – данък върху превозните средства дължим за 2016 г. в размер на 74,06 лева, за 2017г в размер на 126,96лв, за 2018г в размер на 126,96лв, за 2019г в размер на 122,45лв и за 2020г в размер на 171,43лв или в общ размер на 621,86 лева, ведно със съответните лихви за просрочие върху тази година, изчислен към 23.12.2021г в размер на 190,23лева или общо дължимо публично вземане /данък МПС и лихва/ в размер 812,09лв. Актът за установяване е издаден от местен орган по приходите в отдел „Общински приходи – С. / Т.“ при Столична община.
Органът по приходите е установил, че с подадената декларация вх. № [ЕГН]/11.06.2016г. Ю. Н. декларира притежаване на л. а. с рег. [рег.номер на МПС] , марка М., модел П., Еко категория – без категория, Евро 1 и Евро 2, година на производство 1996г, двигател №M4DBG4818, рама №JMB0RV460VJ000186, мощност 92,00 kW.
АУЗД е потвърден с Решение № СФД25-РД28-444 / 01.12.2025 г. на директор на дирекция „Общински приходи“ при Столична община.
В хода на съдебното производство като писмени доказателства са приети тези, които се съдържат в административната преписка.
Въз основа на установените по делото факти, съдът прави следните правни изводи:
Жалбата е допустима.
Подадена е в предвидения в разпоредбата на чл. 156, ал. 1 от ДОПК преклузивен срок, от надлежна страна и при наличие на правен интерес. Жалбата е подадена и срещу административен акт, който подлежи на съдебен контрол, тъй като предмет на оспорване е АУЗД, който е потвърден при обжалването му по административен ред от директора на дирекция "Общински приходи" при Столична Община, упражняващ правомощията на териториален директор на НАП, съгласно чл. 4, ал. 5 от ЗМДТ, във връзка с чл. 107, ал. 4 от ДОПК.
Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.
Оспореният АУЗД е издаден от служител на общинската администрация – старши инспектор, определен със Заповед № СОА20 – РД09 – 1362/14.02.2020 г. на кмета на Столична община и следователно е издаден от компетентен административен орган по смисъла на чл. 4, ал. 1, във връзка с ал. 3, изр. 1 – во, предл. 1 и ал. 4 от ЗМДТ.
Спазена е установената от закона форма – актът е писмен, посочени са фактическите и правни основания за издаването му.
В хода на проведеното административно производство не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила.
В глава XIV от ДОПК са регламентирани способите за установяване на данъци и задължителните осигурителни вноски. По отношение на местните данъци и такси са приложими два способа: предварително установяване, което се осъществява с акт за установяване на задължение по данни от декларация по чл. 107 ал. 3 от ДОПК (АУЗД) и установяване, което се осъществява с ревизионен акт по чл. 108 от ДОПК. Административният орган е установил размера на задълженията за данък МПС за периода 2016 г.-2020г по реда на чл. 107, ал. 3 от ДОПК, както е посочено и в самия акт, като съдът намира, че именно това е приложимият процесуален ред.
Съгласно разпоредбата на чл. 107, ал. 1 от ДОПК когато органът по приходите установява размера на дължимия данък или осигурителната вноска въз основа на подадена от задълженото лице декларация, задължението подлежи на внасяне в срока, предвиден в съответния закон.

Съгласно разпоредбата чл. 170, ал. 2 от ДОПК задълженото лице има право при поискване да получи справка за начина, по който е изчислено задължението, съдържаща данни за задълженото лице, вида, основанието, общия и неплатения размер.
Съгласно разпоредбата на чл. 170, ал. 3 от ДОПК размерът на задължението по ал. 1 се съобщава на задълженото лице. По искане на задълженото лице органът по приходите издава акт за установяване на задължението в 30-дневен срок от искането. Акт може да се издаде и служебно при установяване на несъответствие между декларираните данни и данните, получени от трети лица и организации, след като е изчерпан редът по чл. 103, както и когато не е подадена декларация или задължението не е платено в срок и не е извършена ревизия. Акт може да се издаде и служебно въз основа на собствени данни, данни, получени от трети лица и организации, когато по закон не е предвидено подаване на декларация и задължението не е платено и не е извършена ревизия.
В конкретния случай е безспорно установено, че не е било образувано ревизионно производство и жалбоподателят не е платил задължението си за данък МПС по отношение на лек автомобил с рег. [рег.номер на МПС] , марка М., модел П., партиден номер 7224Т172837, за 2016 г, 2017г, 2018г, 2019г и 2020г.
Установено е, че Ю. В. Н. в качеството си на собственик на автомобила е подал декларация по чл. 54 от ЗМДТ за притежаван лек автомобил с вх. № [ЕГН] / 11.06.2016 г., отнасящи се за лек автомобил с рег. [рег.номер на МПС] , марка М., модел П., година на производство 1996г., рама № JMB0RV460VJ000186, мощност 92. 00 kW.
Оспореният административен акт е издаден и в съответствие с материалния закон.
Издателят на акта е приложил правилно релевантните материалноправни разпоредби и е действал в съответствие с целта на закона, издавайки законосъобразен АУЗД.
Съгласно разпоредбата на чл. 52, т. 1 от ЗМДТ, с данък върху превозните средства се облагат превозните средства, регистрирани за движение по пътната мрежа в Република България, като данъкът се заплаща от собствениците на превозните средства (чл. 53 от ЗМДТ). В чл. 55, ал. 1 от ЗМДТ е предвидено, че за леки автомобили размерът на данъка се определя от Общинския съвет с Наредба при условията, по реда и в границите, определени със ЗМДТ – съобразно мощността на двигателя, коригиран с коефициент в зависимост от годината на производство.
Следователно, правото на собственост върху превозното средство, попадащо в обхвата на чл. 52 от ЗМДТ е правопораждащия юридически факт за дължимостта на данъка.
Направеното възражение за изтекла погасителна давност е неоснователно. Съгласно чл. 171, ал. 1 от ДОПК публичните вземания се погасяват с изтичането на 5-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, освен ако в закон е предвиден по-кратък срок. Най-ранната година, за която са установени публични вземания с процесния АУЗД е 2016г, като данъкът МПС е дължим за 2016г. Давността за него започва да тече от 01.01.2017г. Относителната давност принципно е трябвало да изтече на 31.12.2022 г. Междувременно обаче тя е била прекъсната на дата 23.12.2021 г., когато е издаден АУЗД № 3597 – 2021 – 1 / 23.12.2021 г. по чл. 107, ал. 3 от ДОПК. В разпоредбата на чл. 172, ал. 2 от ДОПК законодателят е уредил кога давността се счита за прекъсната, а именно с издаването на акта за установяване на публичното вземане или с предприемането на действия по принудително изпълнение, като в ал. 3 на същия член е предвидено, че от прекъсването на давността започва да тече нова давност. Пример за такъв акт, който прекъсва давността, е именно АУЗД. Не е необходимо този акт за установяване на задълженията по чл. 107, ал. 3 от ДОПК да е влязъл в сила. В съдебната практика се приема, че семантичното тълкуване на употребения от законодателя израз „издаването на акта” не оставя никакво съмнение във волята на законодателя.

Става въпрос за факта на издаване на акта, а не за факта на неговото връчване на задълженото лице или за неговото влизане в сила. (в този смисъл вж. Решение № 930 от 24.01.2017 г. по административно дело № 13694 / 2015 г., Седмо отделение на ВАС).
За пълнота на изложението трябва да се посочи, че към настоящия момент не е изтекла и абсолютната 10 – годишна давност по чл. 171, ал. 2 от ДОПК.
В случая задълженията не са погасени по давност, но направеното възражение за изтекла давност не е основание за отмяна на акта за установяване на задълженията, доколкото задълженията са дължими, но не подлежат на принудително изпълнение, когато са погасени по давност. По аргумент от чл.160, ал.4 от ДОПК, приложим и при обжалване на АУЗД, когато давностният срок е изтекъл и е уважено възражението за давност, следва да се установи основанието и размера на задължението, но се посочва, че изтеклите по давност задължения не подлежат на принудително изпълнение. Не е в нарушение на материалния закон установяване на публични задължения по основание и размер в случаи, когато са погасени по давност. Данъкът МПС е начислен от датата на придобиване на автомобила през 2016г, а не за цялата календарна година. Не са представени никакви доказателства, че данъкът е платен от предишния собственик, предвид на което и това възражение е неоснователно.
По изложените съображения, АУЗД е законосъобразен, а подадената срещу него жалба е неоснователна и като такава трябва да бъде отхвърлена.
С оглед изхода на спора и на основание чл. 161, ал. 1, изр. второ и изр. трето от ДОПК, претенцията на административния орган за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е основателна, поради което оспорващият трябва да бъде осъден да заплати на административния орган, защитаван в процеса от юрисконсулт възнаграждение в минимален размер от 66. 47 евро.
Воден от гореизложеното и на основание чл. 160, ал. 1, пр. последно от ДОПК, Административен съд – София-град, 67 състав:

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Ю. В. Н. срещу АУЗД № 3597 – 2021 -1/23.12.2021 г., издаден от Б. Е. Д., на длъжност „старши инспектор“ в отдел „Общински приходи – С./Т.“ на дирекция „Общински приходи“, потвърден с Решение № СФД25-РД28-444 / 01.12.2025 г. на директор на дирекция „Общински приходи“ при Столична община, с който са установени задължения за данък върху превозните средства за лек автомобил с рег. [рег.номер на МПС] , марка М., модел П., година на производство 1996 г., двигател № M4DBG4818, рама № JMB0RV460VJ000186, мощност 92. 00 kW, Еко категория без категория, Евро 1 и Евро 2, воден по партида № 7224Т172837 за периода от 2016г до 2020г в размер на 621,86лева, ведно със съответните лихви за просрочие върху тази главница, изчислени към 23.12.2021г в размер на 190,23 лева.
ОСЪЖДА Ю. В. Н., ЕГН [ЕГН] да заплати на Столична община разноски по делото за юрисконсултско възнаграждение в размер на 66. 47 евро.
РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване на основание чл. 160, ал. 7 от ДОПК.

СЪДИЯ: